

ikke faa underligt — Afgang til at indtræde i Postvæsenet, saaledes som det er bestemt i Loven af 1867 om Hærens Ordning. Jeg tror, at det er en meget uheldig Bestemmelse, og det vilde vel heller ikke være Tilfældet, dersom vi ikke, som vi nu gjøre, arbeide henimod at blive en Militærstat, thi for Militærstater er det jo særlig nødvendigt at sørge for deres Befalingsmænd, naar de miste deres Kræfter eller blive tilovers paa Grund af Aldersgrændsen. Det har vist sig uheldigt for Postvæsenet, hvilket Erfaringen har vist i en lang Række, idet man herved faar Folk ind under Postvæsenet, som ganske vist ere meget punktlig, som føre den militære Punktighed med sig, men tidt ikke have den behørige Hensynsfuldhed overfor Publikum, fordi de ere vant til at følge de strenge militære Regler og anvende dem, medens den, der har været ansat i Postvæsenet i længere Tid, er ganske anderledes godt stiftet til at tage alle de Hensyn overfor Publikum, som bør tages, og til at bruge Lovene paa en saadan Maade, at Publikum kan være tjent dermed. Jeg skal anføre et lille Exempel paa, hvordan det kan gaa med en saadan Officer. Jeg har al Respekt for den Paa-gjældende som Militær og for ham iøvrigt som Officer og for hans Hæderlighed i alle Henseender, for hans Karakter og alt Muligt. Jeg skal heller ikke nævne noget Navn, thi endt jeg selv har gjort Erfaringen. Jeg er en Gang kommen til en By, hvor der var en saadan Postmester, og jeg vilde med Diligencen. Det var uheldigvis en Søndag. Der var to Timer, til Posten skulde gaa, og jeg henvendte mig da til Forskjellige og spurgte, om det ikke var muligt at faae en eller anden Postfunktionær i Tale. Endelig lyffedes det mig at faae selve Postmesteren i Tale, og jeg fik da af ham det korte Svar, at Posten gif bestemt til den Tid; iøvrigt havde han ikke Mere at sige mig. Jeg udtalte da Omste om at blive indskrevet med Posten, men jeg fik det Svar, at der ingen Indskrivning kunde finde Sted, før Postkontoret blev aabnet, og det skete først til den Tid, Posten skulde gaa.

Vel, siger jeg da, kommer jeg saa med, det er absolut nødvendigt for mig. De kan komme med, svarer han, hvis der er Plads. Det maa vel stemme overens med Reglementet. Nok er det, at Postmesteren lukkede sin Dør, og jeg kunde saa gaa omkring i de to Timer, men det var ikke muligt for mig at blive indskrevet og saaledes faae Sikkerhed for at komme med Posten til den nærmeste By, hvorfra der gif et Jernbanetog, hvilket

Posten skulde søge at naae. Dersom der havde været en Postmester, som var opdragen i Postvæsenet, vilde han vistnok have indset, at det vilde være at chikanere, naar man bød Publikum noget Saadant, og at Postvæsenet er til for Publikums Skyld, men Officeren har holdt sig strengt til Reglementet. Denne Fortrinsret er ogsaa urigtig overfor de Mange, som ere opdragne i Postvæsenet og have viet deres Ungdomskræfter dertil fra Drengaaarene af og søgt at faae de dertil hørende Examina. Det er urigtigt, de saa skulle se en afdanket Officer eller Underofficer træde ind i deres Sted, saa at de selv kunne komme til at vente i mange Aar. Hverken Postvæsenet eller Publikum er tjent dermed. Jeg skal derfor henstille til det Udvalg, som maatte blive nedsat om denne Sag, at det vil søge at faae dette forandret. Bort Militærbudget er vel saa dyrt, at der ikke er Grund til at gaa høiere op med Udgifterne til Militæret — tværtimod maa vi gaa langt dybere ned — men det er dog nødvendigt at sørge saaledes for de Militære, der have faaet Ansættelse, at de ikke med Hensyn til deres Fremtid skulle være afhængige af en Ansættelse, ved Postvæsenet til Skade for dette og det Hele.

Jeg vilde ogsaa gjerne lægge et godt Ord ind for Landpostbudene, der ligeledes ere blevne omtalte her. Det er ganske rigtigt, som der før blev sagt, at de Bude, der skulle bestige de mange Etager, have en besværlig Gjærning, men jeg tror nok, man kan sige, at Landpostbudene have den besværligste Tjeneste af alle dem, der ere ansatte ved Postvæsenet. De skulle streife paa Landeveien mange Mile, Dag ud og Dag ind; og de faae kun en lille Løn. Saa er der desuden den Bestemmelse, at naar de ville arbejde for at opnaa en Alderdomsforsørgelse, kunne de kun faae et Beløb, der er lig det deres Aarsbidrag, og det maa ikke overstige 5 pCt. af deres Lønning. Naar deres Løn i Forveien er lille, kan dette Aarsbidrag ikke blive ret stort. De ere maasse komne ind i Tjenesten som gamle Folk og ville nu maasse gjerne gjøre alt Muligt for med den Smule Kræfter, de have tilbage, at sikkre sig saa stor en Alderdomsforsørgelse som muligt. Men saa nægter man dem at lade Bidraget gaa over 5 pCt. Jeg vilde ønske, at, dersom man i Udvalget eller i Thinget eller i Rigsdagen i det Hele ikke kan blive enig om en Forhøielse af Postbudenes Lønning, denne Procent dog i alt Fald maa blive forhøiet, for at det kan gjøres muligt for dem, der i en senere Alder træde ind, at erhverve sig en efter deres Forhold passende Alderdoms-